

3. Chương 03

Thấy Quý ròm xông xộc bước vào, bà kêu:

- Sao về sớm thế cháu?

Rồi nhắc thấy Tiểu Long lẽo đẽo đi sau, bà mỉm cười vui vẻ:

- Ô, Tiểu Long đấy hả? Cháu vào nhà chơi đi!

Tiểu Long dạ lí nhí trong miệng rồi lật đật theo Quý ròm vào phòng học.

Vừa ngồi xuống ghế, Tiểu Long đã nôn nóng hỏi ngay:

- Sao? Cách gì, bây giờ mày nói tao nghe đi!

Quý ròm lấy vẻ trịnh trọng:

- Tao sẽ làm trò ảo thuật!

- Tưởng gì! Mày lúc nào mà chả thích làm trò ảo thuật! - Giọng Tiểu Long đượm thất vọng.

Quý ròm đập đập hai tay vào nhau:

- Nhưng lần này khác! Lần này tao sẽ bán vé!

- Bán vé? - Tiểu Long thô lỗ mắt - Bán cho ai?

- Bán cho bọn trẻ trong xóm. Và mình sẽ có khối tiền! - Quý ròm nói với vẻ tự tin.

Nhưng Tiểu Long nhún vai tỏ ý nghi ngờ:

- Chắc gì tụi nó chịu mua vé!

- Mày đừng lo! - Quý ròm trấn an bạn - Vấn đề là mình phải biết quảng cáo cho rôm rả! Lát nữa trong khi ta chuẩn bị sân khấu thì mày viết một tấm áp-phích dán ngay trước cổng. Nhớ ghi rõ: Ảo thuật gia Elvis Quý sẽ trình diễn những màn ảo thuật ly kỳ hấp dẫn, không thể nào tin được như biến nước thành lửa, lấy máu vẽ tranh... Giá bình dân 2000 đồng/vé. Ai chậm chân coi như chết nửa đời người...

- Giá bình dân gì mà tới 2000 đồng? - Tiểu Long phản đối.

- Mày chả biết gì cả! - Quý ròm khịt khịt mũi - Hôm trước, ảo thuật gia Elvis Công về biểu diễn ở Nhà hát Thành phố bán tới cả trăm ngàn đồng một vé lận. Tao bán có hai ngàn đồng, ăn nhằm gì!

Tiểu Long vẫn chưa yên tâm:

- Nhưng tụi nhóc đào đâu ra tiền mà mua vé?

- Hai ngàn đồng thì đưa nào chả có! - Quý ròm nhún vai - Nếu không có, chúng sẽ xin anh chị! Bằng một chai nước ngọt Tribeco chứ mấy!

Nghe Quý ròm thuyết một hồi, Tiểu Long bắt đầu cảm thấy bùi tai. Nhưng nó sực nhớ tới một vấn đề nan giải khác:

- Biết lấy gì làm vé bây giờ?

Quý ròm chỉ tay ra sau bếp:

- Mày chạy ra đằng sau nhặt củ khoai đem lên đây, rồi lấy dao khắc! Chỉ khắc giá tiền thôi! Xong lấy phẩm đồ bôi vào rồi in lên giấy! Mày sẽ có hàng trăm vé trong nháy mắt!

Tới đây thì Tiểu Long không thắc mắc nữa. Nó lặng lẽ rảo xuống bếp. Nó cũng không hỏi xem liệu lát nữa đây Quý ròm có sẽ thực hiện được những trò ảo thuật "không thể tin được" như những gì nó sắp phải ghi trên tờ áp-phích quảng cáo hay không.

Về khoản này, Tiểu Long rất tin bạn. Xưa nay, nó đã thấy Quý ròm làm trò nhiều lần, cả lúc ở nhà lẫn khi liên hoan văn nghệ trên lớp. Trước đám đông, những tiết mục đặc sắc của Quý ròm bao giờ cũng được hoan nghênh nhiệt liệt. Tiểu Long chẳng lo chuyện đó. Nó chỉ lo chẳng biết chốc nữa bọn nhóc có mần mà gì với chuyện bỏ tiền mua vé vào xem nhà ảo thuật "cây nhà lá vườn" biểu diễn hay không.

Trong khi Tiểu Long đang lui cui in vé và trình bày áp-phích quảng cáo thì Quý ròm bận rộn chuẩn bị sân khấu, phong màn.

Những trò ảo thuật này Quý ròm đã từng thực hiện qua nhiều lần nên nó không cần phải dợt lại nữa. Bây giờ nó chỉ cốt làm sao cho khung cảnh trong phòng thật nổi bật để tăng hiệu quả biểu diễn.

Lần đầu tiên biểu diễn có bán vé, Quý ròm không tránh khỏi cảm giác hồi hộp. Diễn không khéo hoặc "bể đĩa" nửa chừng, bọn nhóc nhao nhao lên phản đối hoặc đòi tiền lại thì khốn. Lúc ấy coi như chẳng cần phải mơ tưởng gì đến con gấu bông cho nhỏ Oanh nữa.

Quý ròm vừa làm vừa loay hoay tính toán. Nó khệ nệ khuân chiếc bàn ra giữa phòng, lót một tấm ni-lông lên trên rồi thận trọng sắp xếp lên đó các loại chai lọ cùng các túi hóa chất đã được sửa soạn sẵn.

Khi kéo rèm cửa sổ, Quý ròm thấy cần phải căng thêm lên bức vách phía sau một tấm màn trắng để làm nổi rõ màu sắc của cách loại dung dịch cũng như các thứ khói lửa sẽ lần lượt xuất hiện trong cuộc trình diễn.

Nhưng biết tìm đâu ra một bức màn trắng bây giờ? Ngẫm nghĩ một hồi, Quý ròm chợt sáng mắt lên khi nhớ tới những tấm drap trải giường. Nhưng khổ nỗi, tấm drap của nó lại may bằng thứ vải in bông. Tấm drap của nhỏ Diệp cũng màu mè sặc sỡ. Chỉ có tấm drap trải giường của anh Vũ là drap trắng.

Nghĩ đến chuyện tháo tấm drap của anh Vũ để căng màn, Quý ròm thốt rùng mình. Cũng như bà, anh Vũ rất nghiêm khắc với nó trong những chuyện như thế này. Anh thường bĩu môi chê bai nó, bảo những "thí nghiệm khoa học" của nó chỉ là trò trẻ con. Mỗi lần thấy nó loay hoay

với đồng chai lọ, anh thường nhún vai "Mày chỉ tổ làm rác nhà!". Đối với anh Vũ, để có thể trở thành người chững chạc, phải biết vứt những thứ lĩnh lĩnh đó đi. Người chững chạc là người phải biết suy tư mơ mộng, phải biết ngồi vắn vơ hàng giờ bên cửa sổ, ngắm mưa rơi lất phất bên ngoài để rồi sau đó ngồi vắn vơ bên cửa sổ thêm hàng giờ nữa để cặm cụi viết những vần thơ không bao giờ đăng báo, hay nói chính xác hơn là không báo nào chịu đăng. Giống như trường hợp của anh.

Quý ròm đã thấy anh Vũ làm từng tập, từng tập thơ, chi chít hết cuốn sổ này đến cuốn sổ khác. Nhưng dường như những sáng tác của anh chẳng có báo nào tiêu thụ. Chỉ đến khi anh quen với chị Ngần, lần đầu tiên Quý ròm mới thấy có người chịu đọc thơ anh và đó cũng là người độc giả duy nhất thường hỏi mượn những tập thơ của anh để đem về nhà, nhưng đem về có phải để đọc hay không thì Quý ròm không biết.

Nói chung, Quý ròm chẳng ác cảm gì với "món" thơ văn của anh Vũ. Nó cũng chẳng hề châm chọc anh, mặc dù đôi lúc nó thấy buồn cười. Vậy mà chẳng hiểu sao anh Vũ lại có vẻ như không chịu đựng nổi cái "món" khoa học của nó. Có lẽ là do trong khi tiến hành những cuộc thí nghiệm triền miên của mình, vì thiếu thốn dụng cụ, nó hay đụng đến đồ đạc của anh, khi thì "chớp" cái bật lửa, lúc lại "cuỗm" con dao cái kéo và sau đó nếu không thất lạc thì những món này cũng sút cán gãy gọng hoặc long đinh tuột ốc. Có lần tức quá, anh Vũ đe "Mày mà còn làm hỏng đến đồ của tao lần nữa, tao sẽ vứt toàn bộ những thứ lố cố leng keng của mày vào hố rác cho xem!".

Bây giờ nhớ lại gương mặt đỏ bừng của anh lúc đó, Quý ròm hãy còn hãi. Nhưng nếu không có tấm drap trắng của anh thì màn biểu diễn chốc nữa đây trông sẽ chẳng ra sao. Thí nghiệm một mình thì chả cần gì ba thứ đó, nhưng trở tài trước một đám đông khán giả, lại có bán vé thu tiền hân hoan thì lại là chuyện khác, đâu thể qua loa sơ sài được!

Đắn đo cân nhắc một hồi, Quý ròm quyết định liêu. Nó nhủ "Anh Vũ sẽ chẳng biết đâu! Mình sẽ giữ gìn tấm drap cẩn thận, đến lúc anh đi học về thì mọi thứ đã đâu vào đấy!". Nghĩ là làm, Quý ròm rón rén bước qua phòng ngủ.

Nhưng đến khi nó tháo được tấm drap giường, xếp lại kẹp vào nách chuẩn bị đi ra thì bà trông thấy.

- Này, này, cháu lại định nghịch ngợm gì đấy? - Bà hốt hải kêu.

Quý ròm giật bắn người. Nãy giờ mãi lo đến sự thành bại của buổi diễn, nó quên hẳn mất sự có mặt của bà ở nhà. Thế này thì gay go to! Quý ròm quay người lại, giấu tấm drap ra sau lưng, giọng hiền khô:

- Dạ, cháu có định làm gì đâu ạ!

Bà nheo nheo mắt:

- Thế cháu giấu cái gì sau lưng đấy?

- Cái này ấy à? - Quý ròm lúng túng - Đây là chiếc áo bẩn, cháu định đem đi giặt!

- Cháu mà giặt đồ? - Bà trợn tròn mắt, như không tin vào tai mình.

Trong nhà, Quý ròm là chúa lười. Ngoài niềm say mê học tập, nó chỉ biết vui đầu vào đóng chai lọ, chẳng để tâm gì đến chuyện chung quanh. Việc nhà việc cửa, nó phó hết cho bà và nhỏ Diệp. Vì vậy, bảo Quý ròm tự giặt đồ cũng hoang đường như bảo đức vua tự thổi cơm ăn! Nhìn vẻ mặt sững sờ của bà, Quý ròm biết ngay là mình bị hớ. Nó vội vàng chữa:

- Cháu có bảo là cháu tự giặt đồ đâu! Cháu chỉ định đem bỏ vào thau thôi mà!

- Nhưng đấy không phải là chiếc áo! - Bà vẫn nhìn lom lom vào mặt Quý ròm, giọng đe dọa.

Quý ròm liếm môi:

- Bà thật lạ! Chẳng là áo chứ là gì?

Bà chìa tay ra:

- Là gì cháu cứ đưa đây là biết ngay!

Tới nước này thì Quý ròm biết là không thể giấu giếm bà được. Nó buột miệng:

- Là tấm drap giường!

Tuy vậy, nó vẫn thủ tay sau lưng.

Nhưng bà chẳng buồn nhìn nó. Bà đảo mắt nhìn quanh phòng ngủ một vòng rồi thẳng thốt kêu:

- Trời đất, sao cháu dám lấy tấm drap của anh Vũ để làm đồ chơi! Cháu không sợ anh Vũ sẽ xé xác cháu hay sao?

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Chỉ khi nào bà nói thì anh Vũ mới biết thôi!

Quý ròm tưởng nói vậy bà sẽ không làm khó dễ cho nó. Nào ngờ bà nghiêm mặt lại:

- Bà sẽ nói! Bà không muốn cháu nghịch phá đồ đạc của người khác!

Thái độ cương quyết của bà khiến Quý ròm nhăn nhó:

- Cháu đã nói với bà bao nhiêu lần rồi! Đây không phải là trò nghịch phá!

Bà lắc đầu:

- Là "thí nghiệm khoa học" thì cũng thế thôi!

- Cũng không phải là thí nghiệm khoa học nữa! - Cuối cùng không nén được, Quý ròm kêu lên - Đây là cháu giúp bạn!

Câu nói của Quý ròm làm bà ngẩn ngơ:

- Giúp bạn là sao?

- Nghĩa là cháu muốn giúp Tiểu Long ấy mà! Nghĩa là như thế này này...

Vừa nói Quý ròm vừa ngồi xuống ghế. Nó không giấu tấm drap sau lưng nữa, mà đặt lên đùi. Rồi nó búi ngùi thuật lại cho bà nghe nó đã bắt gặp Tiểu Long ngồi thần thờ ngoài sân như thế nào và Tiểu Long đã tâm sự với nó ra sao...

Quý ròm không giấu giếm điều gì. Nó kể cả chuyện nó định bán vé cho bọn nhóc vào xem nó biểu diễn. Tất nhiên khi thú nhận đoạn này, nó có liếc trộm bà mấy lần để xem bà phản ứng ra sao. Nhưng nó chẳng thấy gì đặc biệt cả. Bà vẫn ngồi im nghe nó nói, mặt mày nghiêm nghị một cách khác thường.

Mãi đến khi nó nói xong, bà mới trầm ngâm bảo:

- Vậy thì cháu đem tấm drap đi đi! Nhưng nhớ đừng làm bẩn đấy!

Bà nói ngắn gọn, đơn giản nhưng rõ ràng. Quý ròm tưởng như có ai vừa nhấc một tảng đá ra khỏi ngực mình. Mặt tươi hơn hớn, nó bật đứng dậy phóng vụt ra cửa.

Có tiếng bà vói theo:

- Làm gì thì làm nhưng chớ có giỡn trò súng ống đi đoàn ra nữa đấy nhé!